

Arrest

**nr. 345 140 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in 1999.

Op 17 oktober 2012 kwam verzoeker als minderjarige samen met zijn vader O.H. in België aan. Op 18 oktober 2012 diende zijn vader een eerste verzoek om internationale bescherming in zijn eigen naam en in naam van verzoeker in. Op 18 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in beroep bij arrest nr. X van 13 maart 2014.

Op 24 juli 2014 diende verzoekers vader een tweede verzoek om internationale bescherming in zijn eigen naam en in naam van verzoeker in. Op 13 juli 2015 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing werd geen beroep bij de Raad ingediend.

Op 21 oktober 2022 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank van Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van vijf jaar, wegens de verkrachting van een minderjarig meisje boven de veertien jaar oud maar jonger dan zestien jaar. Verzoeker werd tevens ontzet uit zijn rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar.

Op 21 december 2023 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank van Namen definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar voor een veelheid aan feiten, met name diefstal, wederrechtelijke vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen, wapendracht, en bedreigingen.

Op 9 februari 2023 ontving de commissaris-generaal een schrijven van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken met het verzoek om de geldigheid van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te herevalueren.

Op 1 oktober 2025 werd verzoeker hierover in de gevangenis van Andenne gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

Op 30 oktober 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U bent heden 26 jaar oud. U bent geboren in het dorp Sarchino Kohj, district Surobi, provincie Kabul. Uw vader, O.H., werkte als schilder. Uw moeder, F.H., is overleden. U heeft twee broers en een zus: H., A. en S. Zij verblijven afwisselend in Pakistan en Afghanistan.

*In 2012 kwam u met uw vader naar België. U was toen 13 jaar oud. Uw vader diende hier op 18 oktober 2012 in eigen en in uw naam een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. Hij verklaarde dat hij problemen kende in Afghanistan met de taliban. Zij apprecieerden niet dat hij als schilder werkte in de Indiase ambassade en in het nieuwe parlement van Afghanistan. Zij stelden hem voor de keuze: blijven werken voor de ongelovigen of de taliban vervoegen. Bovendien waren zij van plan om u, die in een madrassa in Pakistan lessen zou hebben gevolgd, in te schakelen bij een zelfmoordaanslag. Om die reden vertrokken u en uw vader in mei 2012 uit Afghanistan.*

Ter staving van uw asielrelaas legde uw vader volgende documenten neer: zijn taskara (Afghaans identiteitsdocument), uw taskara, enkele taskara's van familieleden, een brief van de inlichtingendienst, een bevestigingsbrief van de ouderen uit de regio, 2 pasjes van zijn werk, een contract, 3 aanbevelingsbrieven en de 2 enveloppen waarmee deze opgestuurd werden. Uw vader legde ook nog een e-mail van een Belgisch ziekenhuis voor.

Op 18 oktober 2013 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar het asielrelaas van uw vader ongeloofwaardig bevonden werd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in beroep op [13 maart 2014] (arrest RvV. Nr. 120480).

*Op 24 juli 2014 diende uw vader, in eigen en in uw naam, een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. Deze aanvraag werd op 15 september 2014 in overweging genomen. In het kader van dit tweede verzoek volhardde uw vader in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig werden beschouwd. Tevens legde hij de nadruk op uw psychologische problematiek.*

Uw vader legde tijdens zijn tweede asielprocedure volgende documenten voor: een klachtenbrief aan de politie, het gerecht en het districtshuis van het district Surubi, de omslag waarmee deze documenten u werden toegestuurd, vier foto's met o.a. familieleden tijdens een demonstratie in Pakistan en een stapel documenten betreffende uw identiteit, uw psychische gezondheid en uw gedrag (3 attesten kinderpsychiater L., attest neuroloog L. 26/08/2014, brief Progress Lawyers Network i.v.m. uw gezondheid, 3 attesten van Tabane, 4 attesten van middelbare school De Beauvoir, 3 attesten van middelbare school C.E.S. Leonard Defrance, een attest van middelbare school Centre Maghin-Outremeuse, een beëdigde Nederlandse vertaling van uw geboorteakte, een convocatie van de Luikse politie, een attest van Dr. S. V.D.W., een e-mail

van Dr. D.V. (CHR Citadelle), een attest van Dr. V.L., een ziekenhuisfactuur en bijhorend medisch verslag, een attest van Dr. H. en een brief van Cap Migrants). Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde uw vader gedood te worden door de taliban. Tevens verklaarde hij te vrezen voor uw leven, dit omwille van uw psychische pathologie. Daarnaast was uw vader ook bevreesd dat er in uw thuisland geen aangepaste en adequate behandeling voor uw ziektebeeld zou bestaan.

In de beslissing van 13 juli 2015 herhaalde het CGVS dat aan een vrees voor de taliban omwille van de beroepsactiviteiten van uw vader geen geloof kon worden gehecht. Evenmin kon geloof worden gehecht aan de verklaring dat de taliban u wilden inzetten bij een zelfmoordaanslag.

Anderzijds oordeelde het CGVS dat, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jullie land van nationaliteit, met alle door uw vader afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken, dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een reëel risico liepen op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 b van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kende het CGVS u en uw vader de subsidiaire bescherming toe. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

Op 21 oktober 2022 werd u door de Correctionele rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar waarvan de helft met probatie uitstel voor een periode van 5 jaar wegens de verkrachting van een minderjarig meisje.

Op 21 december 2023 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Namen tot een gevangenisstraf van 4 jaar voor verschillende feiten met name diefstal, wederrechtelijke vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen, wapendracht, bedreigingen.

Op 9 februari 2023, na uw eerste veroordeling, ontving het CGVS een brief waarin de DVZ de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te herevalueren.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te bieden te reageren op dit nieuwe element werd u op 1 oktober 2025 in de gevangenis van Andenne gehoord door een medewerker van het CGVS.

U verklaart dat u spijt heeft van wat er is gebeurd. U had vroeger veel mentale problemen maar sinds u werkt, ook in detentie, bent u weer helemaal in orde. U wenst een integratiecursus te volgen om de Belgische wetten en regels beter te begrijpen. Eens u vrij zal komen wil u graag tonen dat u een andere persoon geworden bent. Bovendien kan u sowieso niet terug naar Surobi, Afghanistan. Toen u daar ooit koranonderwijs kreeg in de madrassa, werd u verkracht door de Taliban die er les gaven. Zij lieten ook een hond op u los en verwondden u met een mes toen u seksuele handelingen weigerde.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 13 juli 2015. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw **betrokkenheid bij ernstige misdrijven**.

Het vonnis van de Correctionele rechtbank van Luik d.d. 21 oktober 2022 verduidelijkt dat de genaamde E.G., op dat moment boven de 14 jaar oud maar jonger dan 16 jaar, zich op 23 april 2018 ging aanmelden bij de politie, in aanwezigheid van de opvoeder van het (jeugd)centrum waar zij sedert anderhalve maand

verbleef. Zij deed er aangifte van verkrachting. Het slachtoffer vertoonde blauwe plekken op haar benen en knieën. Zij verklaarde dat ze het centrum daags voordien verlaten en in contact was gekomen met tweede beklagde T. S.. Beiden namen verdovende middelen en gingen naar de woonst van de tweede beklagde in de rue S. L. (...), waar u in één van de appartementen woonde. Het slachtoffer werd aangerand en verkracht door meerdere aanwezigen, waaronder u (vonnis, p. 4, 8-9).

De Correctionele rechtbank van Luik achtte de feiten bewezen, gezien de verklaringen van het slachtoffer, het DNA- en spermaonderzoek en de besluiten van de wetsarts, en veroordeelde u tot **een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van 5 jaar**. U werd eveneens **ontzet uit uw rechten voorzien in artikel 31 Sw. voor een termijn van 5 jaar**.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting **elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt**.

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die **verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer** kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.

De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, **verkrachting**, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...) "

In het vonnis komt de rechter tot het besluit dat u louter uit was op het bevredigen van uw seksuele lusten en zich daarbij schuldig maakte aan aanranding en verkrachting van het slachtoffer. Bij het opleggen van de strafmaat hield de rechter rekening met "**la gravité des faits et leur nature**", alsook met de belangrijke **psychologische gevolgen voor een slachtoffer dat "une agression sexuelle sauvage" door verschillende daders waaronder u, onderging**. Bovendien kon de rechtbank niet om het feit heen dat het ging om een **jong kwetsbaar meisje, dat onder invloed was van verdovende middelen**.

Gezien deze overwegingen kan niet worden betwist dat de rechtbank zich niet vergiste toen zij de mening was toegedaan dat slechts één straf, namelijk "**la plus forte de celles applicables**" op u van toepassing was, en u veroordeelde tot **een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van 5 jaar**. Tevens werd u **ontzet uit uw rechten voorzien in artikel 31 Sw. voor een termijn van 5 jaar**.

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting waarvoor u veroordeeld werd als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt**.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een

verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Immers betreffen dit feiten van verkrachting die zo gruwelijk zijn dat de omstandigheden na de handeling geen invloed hebben op de ernst ervan. U werd bovendien op 21 oktober 2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van 5 jaar, maar liep op 21 december al een nieuwe veroordeling op voor ernstige feiten (zie infra), waarbij u in januari 2023 onder meer opnieuw geweld pleegde op een vrouw. Er kan dan ook niet worden gesteld dat u uw gedrag sedert uw eerste veroordeling in positieve zin bijstuurde. Tijdens uw onderhoud met het CGVS kon bovendien worden vastgesteld dat u dan wel spijt betoont, maar tegelijk de feiten waarvoor u werd veroordeeld systematisch banaliseert. Volgens u beleefden u en "dat meisje" een leuke nacht en 's ochtends was het volgens u nog steeds "superleuk". U was dan ook gechoqueerd toen ze klacht tegen u indiende (CGVS, p. 6). Dat u, in weerwil van de verklaringen van het slachtoffer en alle objectieve vaststellingen die tijdens het onderzoek werden gedaan, blijft volhouden dat u niets fout deed en het meisje loog, is stuitend en geeft blijk van een totaal gebrek aan schuldinzicht. U lijkt dan ook vooral spijt te hebben van het feit dat u werd veroordeeld.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Deze blijkt onmiskenbaar uit het feit dat de rechtbank de feiten bewezen achtte en u als dader van deze feiten van aanranding en verkrachting veroordeelde tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Dient voorts te worden gewezen op het vonnis d.d. 21 december 2023 van de Correctionele rechtbank te Namen, waaruit blijkt dat u ook een tweede maal werd veroordeeld, voor een veelheid aan feiten, namelijk diefstal van een gsm en portefeuille met doodsb bedreigingen in de nacht van 24 op 25 januari 2023, het toebrengen van slagen en verwondingen aan een minderjarige met ziekte/arbeidsongeschiktheid tot gevolg op 26 januari 2023, het toebrengen van vrijwillige slagen en verwondingen tav een minderjarige, zijnde uw ex-vriendin op 10 januari 2023, het dragen van messen teneinde personen te bedreigen of te verwonden op 27 januari 2023, het mondeling bedreigen met aanslag tegen personen/eigendommen op 27 januari 2023, het lastigvallen van uw ex-vriendin in de periode 18 december 2022 – 31 januari 2023 goed wetende dat dit haar gemoedstoestand aantastte. Aan de basis van deze feiten lag de beëindiging van een liefdesrelatie tussen u en uw toenmalige Iraanse minderjarige vriendin K.M.. U vervolgde haar, bracht haar slagen toe en bedreigde haar met een mes, sloeg haar hoofd tegen de muur van een bushalte en bedreigde haar nieuwe vriend. Bij het plegen van uw gewelddadige activiteiten werd u bijgestaan door uw Afghaanse mededaders.

De rechtbank achtte alle tenlasteleggingen bewezen en baseerde zich daarvoor op overvloedig bewijsmateriaal, zijnde vaststellingen van de politie, video-opnames, beelden van bewakingscamera's, medische attesten, telefoongeschiedenis,.. Het vonnis toont aan dat u werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Er kan niet worden betwist dat ook deze feiten ernstig zijn. In het vonnis ontwaart de rechter in uw hoofde "une intention délictueuse unique et persistante". Bij het opleggen van de strafmaat hield de rechter rekening met **de veelheid aan gepleegde feiten, het herhaaldelijk uitgevoerde geweld zonder rekening te houden met de psychologische en fysieke integriteit van de slachtoffers, uw gebrek aan schuldinzicht, en het feit dat u geen respect toonde voor een vrouw die u als een voorwerp behandelde** (vonnis, p.10). De rechtbank hield ook rekening met uw eerdere veroordeling voor verkrachting (vonnis, p.9).

Gezien deze overwegingen achtte de rechtbank geen andere straf dan "la plus forte" van toepassing (vonnis, p.10), en veroordeelde u tot **een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar** .

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de feiten die u ten laste werden gelegd en waarvoor u veroordeeld werd, als ernstig moeten worden aangemerkt.**

Ook in dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen. Voorts geeft u dan wel aan dat uw gedrag heden anders is en dat het CGVS tijdens het onderhoud kennis maakt met "de nieuwe versie" van uzelf (CGVS, p. 7), echter kan dit niet overtuigen. Immers zou deze betere versie allicht inzien dat de feiten die u in januari 2023 pleegde zwaarwichtig zijn, maar stelt het CGVS vast dat u ook deze feiten bagatelliseert. U schuift de schuld voor hetgeen gebeurde opnieuw in de schoenen van anderen (de jonge vrouw die u naar eigen zeggen nooit zou hebben mishandeld maar die psychisch labiel zou zijn, andere Afghanen die haar nieuwe vriend slagen zouden hebben toegebracht, (CGVS, p. 6)), en trekt het onderzoek dat werd gevoerd in twijfel (CGVS, p. 6, 7). U verklaart opnieuw erg veel spijt te voelen (CGVS, p. 7), maar laat voorts in het midden wat u dan betreurt. Ook wat deze feiten betreft, stelt het CGVS (net zoals de rechtbank) vast dat u niet het minste schuldinzicht vertoont.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Immers blijkt uit het vonnis dat u werd opgeroepen als eerste beklagde, samen met vier andere Afghanen, en dat u werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.** Aangezien u geen blijkt geeft van schuldinzicht en alle feiten minimaliseert of zelfs ontkent (zie supra), kan het CGVS slechts vaststellen dat u geen elementen aanbrengt die in aanmerking zouden kunnen worden genomen als verzachtende omstandigheid.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

U legt geen documenten neer die een ander licht op de bovenstaande beoordeling zouden werpen.

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In deze dient te worden opgemerkt dat de asielmotieven die door uw vader werden aangehaald, namelijk een vrees voor de taliban omdat hij voor de buitenlanders werkte en omdat hij meende dat de taliban u wilden inzetten bij een zelfmoordaanslag, ongeloofwaardig zijn gebleken. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissingen genomen in het kader van beide verzoeken die uw vader indiende.

Heden kan in uw hoofd evenmin een persoonsgerichte of gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Gevraagd welke vrees u heeft in geval van een terugkeer naar Afghanistan, maakt u niet eens melding van hetgeen uw vader ooit vertelde, namelijk dat men u dreigde te gebruiken voor een zelfmoordaanslag. Dit bevestigt nog maar eens dat terecht kon worden besloten dat dit een bedrieglijk asielmotief is. Anderzijds stelt het CGVS vast dat u nu, zoveel jaar later, een heel ander relaas lijkt te brengen. Immers zegt u nu dat u les volgde in de madrassa van Surobi en daar werd verkracht door taliban die er les gaven. Ze zouden ook een hond op u hebben losgelaten en toen u niet wou ingaan op hun seksuele handelingen, werd u met een mes verwond (CGVS, p. 7, 8). Om diverse redenen is dit alles niet geloofwaardig. Vooreerst is het zo dat uw vader van die zaken geen melding maakte tijdens zijn asielprocedures. Mocht u werkelijk het slachtoffer zijn geworden van dergelijke wandaden en ternauwernood uit handen van de taliban zijn ontsnapt, dan zou mogen worden verwacht dat hij deze asielmotieven wel degelijk zou aanbrengen. Dat hij zich integendeel beriep op een frauduleus relaas, doet ernstig afbreuk aan wat u nu komt vertellen. U argumenteert dat uw vader nog steeds niet op de hoogte is van wat u werkelijk heeft meegemaakt. Echter kan dit geenszins overtuigen. Immers werd u eertijds opgevolgd door psychologen en kwamen deze feiten van verkrachting ook toen nooit ter sprake, getuige de attesten die uw vader neerlegde en waarin geen melding wordt gemaakt van dergelijke feiten (zie stukken groene map, neergelegd in kader van de tweede asielprocedure van uw vader).

Bovendien stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over deze gebeurtenissen bijzonder beperkt zijn. U heeft het over vier of vijf verkrachtende taliban, maar geen van hen kent u bij naam. Pas na enig nadenken herinnert u zich één van hen, meer bepaald M. (CGVS, p. 8). Dit is opmerkelijk, daar volgens u alle taliban van uw dorp afkomstig waren en u les gaven (CGVS, p. 8). Verwacht mag worden dat u dan minstens de naam van deze personen kent. De naam van de talib die u ter hoogte van uw keel met een mes zou hebben gestoken, kent u ook niet (CGVS, p. 9). Verder is het zo dat uw vader verklaarde dat u in de periode voorafgaand aan uw vertrek studeerde in de bekende madrassa Jamate Dewat in Pakistan. Hij toonde tevens enkele foto's van demonstraties waarop leerlingen van deze madrassa te zien zijn tijdens betogingen in Pakistan. Ook u en uw neef zijn daarop te zien (CGVS, gehoor vader 13 oktober 2014, p. 8). Als het CGVS u met deze foto's confronteert, beweert u uw neef niet te herkennen. Ook uzelf zegt u niet te herkennen (CGVS, p. 9). Pas in tweede instantie geeft u toe dat u in Pakistan naar de madrassa ging en aan deze demonstraties deelnam (CGVS, p. 10). Het feit dat u zelf beweert dat u in Surobi koranlessen volgde maar dat dus veeleer blijkt dat u naar een madrassa in Pakistan bent gegaan, getuige daarvan ook de foto's, doet uiteraard ook al ernstig afbreuk aan uw verklaring dat de taliban u in Surobi zouden hebben verkracht. Dat u door diezelfde taliban dreigt te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Afghanistan, is dan ook niet aannemelijk.

Dient voorts te worden opgemerkt dat tijdens de tweede asielpcedure van uw vader, die daarbij ook u vertegenwoordigde, de nadruk werd gelegd op uw mentale problemen. Er werden dienaangaande getuigenissen, medische verslagen en attesten voorgelegd. Jullie advocaat gaf aan dat u omwille van psychische problemen zeer kwetsbaar was, en daardoor in Afghanistan ernstig in de problemen dreigde komen. Er werd op gewezen dat u dan in een onmenselijke situatie zou terecht komen en dat u om die reden de subsidiaire bescherming diende te krijgen. Het CGVS erkende in de beslissing van 13 juli 2015 dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een reëel risico liepen op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 b. Aldus kregen u en uw vader de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Echter stelt het CGVS vast dat uit niets blijkt dat deze psychische problematiek nog actueel is. Zo dateren de meest recente attesten in uw dossier van minstens 10 jaar geleden. Ook uit uw verklaringen kan het CGVS niet afleiden dat u heden nog met dergelijke mentale moeilijkheden te maken heeft. Zelf ontkent u dat in ieder geval. U verklaart dat u in het verleden veel meemaakte en inderdaad psychologische problemen had. U had "last van uw hersenen" en bracht door uw gedrag ook uw vader in de problemen (CGVS, p. 3). Echter is dit volgens u allemaal verleden tijd. U ziet geen psychologen meer en stopte al geruime tijd geleden met het nemen van medicatie. U verklaart voorts dat u "helemaal beter geworden" bent, u verklaart zichzelf "genezen" (CGVS, p. 3). Ook een arts die u vorige maand onderzocht in het ziekenhuis van Namen, testte u en kwam tot de conclusie dat er "geen enkel probleem" is met u en dat u "volledig genezen" bent (CGVS, p. 4). Hoewel u geen medische documenten neerlegt die dit goede nieuws bevestigen, mag worden verondersteld dat u inderdaad niet langer geconfronteerd wordt met een ernstige mentale problematiek die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan.

Dat dit alles verleden tijd is, lijkt overigens te worden bevestigd door de vonnissen in het administratief dossier. Nergens wordt daarin aangegeven dat er bij de beoordeling van de ernst van de door u gepleegde feiten rekening diende te worden gehouden met bepaalde omstandigheden, zoals mentale problemen die zouden kunnen gelden als verzachtende omstandigheid. Dit blijkt overigens ook uit de strafmaat, waarbij de rechter telkens oordeelde dat enkel de zwaarst mogelijke bestraffing van toepassing was. Dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de gronden op basis waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg, niet langer bestaan.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt het CGVS bovendien vast dat de veiligheidssituatie in uw land van nationaliteit thans niet van dien aard is dat ze een terugkeer in de weg staat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent

bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021

en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de **SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad** van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de

machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaan en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat uit de vonnissen duidelijk is gebleken dat van een doorgedreven en succesvolle integratie in België, laat staan van een zekere mate van verwestering, geen sprake is. Zo bediende u zich in de rechtbank nog steeds van het Pashtou, blijkt uit beide vonnissen dat u zich in Afghaanse middens ophield, reisde u de voorbije jaren herhaaldelijk en voor langere periodes naar Pakistan om er Afghanen te ontmoeten (CGVS, p. 11), heeft u hier louter in een nachtwinkel gewerkt (CGVS, p. 12), en verklaart u heden, vele jaren na uw aankomst in België, dat u graag integratielessen wil volgen om de regels en wetten in België te leren kennen (CGVS, p. 13).

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 55/4, 55/5/1 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel betwist verzoeker niet dat hij een ernstig misdrijf heeft begaan, met name verkrachting, waarvoor hij bij vonnis van 21 oktober 2022 werd veroordeeld. Hij meent echter dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen individuele analyse heeft gemaakt maar zich beperkt heeft tot het in grote lijnen aanhalen van het vonnis van de Correctionele rechtbank van Luik van 21 oktober 2022. Hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij een voorwaardelijke straf heeft gekregen, noch met zijn uitleg over zijn geestelijke gezondheid tijdens de periode waarin de feiten plaatsvonden. Hij was immers veranderd na een aanval in het opvangcentrum die een hersenschudding en ernstig hersenletsel tot gevolg had. Hij verwijst naar zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS waar hij zijn spijt heeft betuigd en concreet heeft uitgelegd dat hij op het moment van de feiten leed aan psychologische problemen en zichzelf niet meer was maar dat het ondertussen veel beter met hem gaat, dat hij geen medicatie meer gebruikt en zelfs geen begeleiding meer krijgt, dat hij in de gevangenis werkt en graag een tweede kans zou krijgen. Verder wijst verzoeker erop dat hij als kind in Afghanistan werd verkracht. Hij besluit dat de commissaris-generaal geen rekening hield met zijn persoonlijkheid, zijn re-integratie, zijn huidige persoonlijke situatie en zijn situatie ten tijde van de feiten maar zich beperkte tot het vermelden van de conclusies van het vonnis van de Correctionele rechtbank.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker zeer omstandig in op zijn verwesterlijking. Hij wijst op zijn huidige leeftijd en zijn leeftijd bij aankomst in België. Hij is op dertienjarige leeftijd in België toegekomen, vergezeld van zijn vader. Hij heeft zijn hele adolescentie op het Belgisch grondgebied doorgebracht, zijn hele schoolopleiding in België gevolgd en is in België volwassen geworden. Heden is hij zevenentwintig jaar oud en verblijft aldus veertien jaar op het Belgisch grondgebied, zonder ooit naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. Hij heeft geen banden met zijn land van herkomst en heeft er zelfs geen familieleden meer. Vervolgens wijst hij op zijn regio van herkomst in Afghanistan. Hij is afkomstig uit de provincie Kabul die al jarenlang een sterke aanwezigheid van de taliban kent. Hij wijst op de hoge mate van veiligheidsincidenten door ISKP in Kabul. Tot slot verwijst verzoeker naar zijn specifiek profiel. Hij heeft Afghanistan veertien jaar geleden verlaten toen hij nog maar dertien jaar oud was. Hij kwam als minderjarige in België aan. Hij heeft even lang in België gewoond als in zijn land van herkomst. Hij heeft geen familie of naasten in Afghanistan aangezien zijn vader in België woont en zijn broers en zussen in Pakistan. Hij heeft banden met Belgische onderdanen opgebouwd in het kader van school en werk. Hij heeft de Franse taal geleerd en spreekt deze taal perfect. Hij raakte vertrouwd met een Belgische levensstijl, hij consumeerde alcoholische dranken en nam deel aan feestjes. Zijn kledingstijl is veranderd. Hij had een liefdesrelatie met een Macedonische vrouw met wie hij een kind kreeg. Hij heeft momenteel een relatie met een niet-moslim Belgische vrouw met wie hij niet getrouwd is. Hij heeft zich volledig teruggetrokken uit de strikte praktijk van de islam. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban wegens zijn verwestering.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en zijn subsidiaire beschermingsstatus te behouden en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Op 8 april 2026 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering wordt geactualiseerd en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, november 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5. Beoordeling

5.1. De commissaris-generaal heeft de bevoegdheid om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

(...)

§3. Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

5.2. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, punt 52).

Het begrip ‘ernstig misdrijf’ wordt in de Kwalificatierichtlijn niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, punt 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (ibid., punt 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingsfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (ibid., punten 46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelstel te handhaven (ibid., punten 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO, *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, januari 2016) blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgte strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ, 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, punt 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR”* (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109*).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of

proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109). Daarenboven dient men over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal er vastgesteld wordt dat verzoeker een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

In casu ligt de bewijslast bij de commissaris-generaal die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

5.2.2. Beoordeling van het 'ernstig misdrijf'

Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van volgende pertinente motieven:

*"Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven**.*

Het vonnis van de Correctionele rechtbank van Luik d.d. 21 oktober 2022 verduidelijkt dat de genaamde E.G., op dat moment boven de 14 jaar oud maar jonger dan 16 jaar, zich op 23 april 2018 ging aanmelden bij de politie, in aanwezigheid van de opvoeder van het (jeugd)centrum waar zij sedert anderhalve maand verbleef. Zij deed er aangifte van verkrachting. Het slachtoffer vertoonde blauwe plekken op haar benen en knieën. Zij verklaarde dat ze het centrum daags voordien verlaten en in contact was gekomen met tweede beklagde T. S.. Beiden namen verdovende middelen en gingen naar de woonst van de tweede beklagde in de rue S. L. (...), waar u in één van de appartementen woonde. Het slachtoffer werd aangerand en verkracht door meerdere aanwezigen, waaronder u (vonnis, p. 4, 8-9).

*De Correctionele rechtbank van Luik achtte de feiten bewezen, gezien de verklaringen van het slachtoffer, het DNA- en spermaonderzoek en de besluiten van de wetsarts, en veroordeelde u tot **een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van 5 jaar**. U werd eveneens **ontzet uit uw rechten voorzien in artikel 31 Sw. voor een termijn van 5 jaar**.*

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting **elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt**.*

***Verkrachting is een ernstig misdrijf** dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.*

*Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die **verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer** kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.*

***De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen**, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.*

*In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, **verkrachting**, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...)"*

*In het vonnis komt de rechter tot het besluit dat u louter uit was op het bevredigen van uw seksuele lusten en zich daarbij schuldig maakte aan aanranding en verkrachting van het slachtoffer. Bij het opleggen van de strafmaat hield de rechter rekening met "**la gravité des faits et leur nature**", alsook met de belangrijke **psychologische gevolgen voor een slachtoffer dat "une agression sexuelle sauvage" door verschillende daders waaronder u, onderging**. Bovendien kon de rechtbank niet om het feit heen dat het ging om een **jong kwetsbaar meisje, dat onder invloed was van verdovende middelen**.*

Gezien deze overwegingen kan niet worden betwist dat de rechtbank zich niet vergiste toen zij de mening was toegedaan dat slechts één straf, namelijk “la plus forte de celles applicables” op u van toepassing was, en u veroordeelde tot een **gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van 5 jaar**. Tevens werd u **ontzet uit uw rechten voorzien in artikel 31 Sw. voor een termijn van 5 jaar**.

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting waarvoor u veroordeeld werd als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt**.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat “de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht”. Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Immers betreffen dit feiten van verkrachting die zo gruwelijk zijn dat de omstandigheden na de handeling geen invloed hebben op de ernst ervan. U werd bovendien op 21 oktober 2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van 5 jaar, maar liep op 21 december al een nieuwe veroordeling op voor ernstige feiten (zie infra), waarbij u in januari 2023 onder meer opnieuw geweld pleegde op een vrouw. Er kan dan ook niet worden gesteld dat u uw gedrag sedert uw eerste veroordeling in positieve zin bijstuurde. Tijdens uw onderhoud met het CGVS kon bovendien worden vastgesteld dat u dan wel spijt betoont, maar tegelijk de feiten waarvoor u werd veroordeeld systematisch banaliseert. Volgens u beleefden u en “dat meisje” een leuke nacht en ’s ochtends was het volgens u nog steeds “superleuk”. U was dan ook gechoqueerd toen ze klacht tegen u indiende (CGVS, p. 6). Dat u, in weerwil van de verklaringen van het slachtoffer en alle objectieve vaststellingen die tijdens het onderzoek werden gedaan, blijft volhouden dat u niets fout deed en het meisje loog, is stuitend en geeft blijk van een totaal gebrek aan schuldinzicht. U lijkt dan ook vooral spijt te hebben van het feit dat u werd veroordeeld.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Deze blijkt onmiskenbaar uit het feit dat de rechtbank de feiten bewezen achtte en u als dader van deze feiten van aanranding en verkrachting veroordeelde tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Dient voorts te worden gewezen op het vonnis d.d. 21 december 2023 van de Correctionele rechtbank te Namen, waaruit blijkt dat u ook een tweede maal werd veroordeeld, voor een veelheid aan feiten, namelijk diefstal van een gsm en portefeuille met doodsbedreigingen in de nacht van 24 op 25 januari 2023, het toebrengen van slagen en verwondingen aan een minderjarige met ziekte/arbeidsongeschiktheid tot gevolg op 26 januari 2023, het toebrengen van vrijwillige slagen en verwondingen tav een minderjarige, zijnde uw ex-vriendin op 10 januari 2023, het dragen van messen teneinde personen te bedreigen of te verwonden op 27 januari 2023, het mondeling bedreigen met aanslag tegen personen/eigendommen op 27 januari 2023, het lastigvallen van uw ex-vriendin in de periode 18 december 2022 – 31 januari 2023 goed wetende dat dit haar gemoedstoestand aantastte. Aan de basis van deze feiten lag de beëindiging van een liefdesrelatie tussen u en uw toenmalige Iraanse minderjarige vriendin K.M.. U vervolgde haar, bracht haar slagen toe en bedreigde haar met een mes, sloeg haar hoofd tegen de muur van een bushalte en bedreigde haar nieuwe vriend. Bij het plegen van uw gewelddadige activiteiten werd u bijgestaan door uw Afghaanse mededaders.

De rechtbank achtte alle tenlasteleggingen bewezen en baseerde zich daarvoor op overvloedig bewijsmateriaal, zijnde vaststellingen van de politie, video-opnames, beelden van bewakingscamera’s, medische attesten, telefoongeschiedenis,.. Het vonnis toont aan dat u werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Er kan niet worden betwist dat ook deze feiten ernstig zijn. In het vonnis ontwaart de rechter in uw hoofde “une intention délictueuse unique et persistante”. Bij het opleggen van de strafmaat hield de rechter rekening met **de veelheid aan gepleegde feiten, het herhaaldelijk uitgevoerde geweld zonder rekening te houden met de psychologische en fysieke integriteit van de slachtoffers, uw gebrek aan schuldinzicht, en het feit dat u geen respect toonde voor een vrouw die u als een voorwerp behandelde** (vonnis, p.10). De rechtbank hield ook rekening met uw eerdere veroordeling voor verkrachting (vonnis, p.9).

Gezien deze overwegingen achtte de rechtbank geen andere straf dan “la plus forte” van toepassing (vonnis, p.10), en veroordeelde u tot een **effectieve gevangenisstraf van 4 jaar**.

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de feiten die u ten laste werden gelegd en waarvoor u veroordeeld werd, als ernstig moeten worden aangemerkt**.

Ook in dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen. Voorts geeft u dan wel aan dat uw gedrag heden anders is en dat het CGVS tijdens het onderhoud kennis maakt met “de nieuwe versie” van uzelf (CGVS, p. 7), echter kan dit niet overtuigen. Immers zou deze betere versie allicht inzien dat de feiten die u in januari 2023 pleegde zwaarwichtig zijn, maar stelt het CGVS vast dat u ook deze feiten bagatelliseert. U schuift de schuld voor hetgeen gebeurde opnieuw in de schoenen van anderen (de jonge vrouw die u naar eigen zeggen nooit zou hebben mishandeld maar die psychisch labiel zou zijn, andere Afghanen die haar nieuwe vriend slagen zouden hebben toegebracht, (CGVS, p. 6)), en trekt het onderzoek dat werd gevoerd in twijfel (CGVS, p. 6, 7). U verklaart opnieuw erg veel spijt te voelen (CGVS, p. 7), maar laat voorts in het midden wat u dan betreurt. Ook wat deze feiten betreft, stelt het CGVS (net zoals de rechtbank) vast dat u niet het minste schuldinzicht vertoont.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Immers blijkt uit het vonnis dat u werd opgeroepen als eerste beklagde, samen met vier andere Afghanen, en dat u werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.** Aangezien u geen blijkt geeft van schuldinzicht en alle feiten minimaliseert of zelfs ontkent (zie supra), kan het CGVS slechts vaststellen dat u geen elementen aanbrengt die in aanmerking zouden kunnen worden genomen als verzachtende omstandigheid.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

U legt geen documenten neer die een ander licht op de bovenstaande beoordeling zouden werpen.”

Verzoeker formuleert in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde pertinente en draagkrachtige motivering.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen individuele analyse heeft gemaakt maar zich beperkt tot het in grote lijnen aanhalen van het vonnis van de Correctionele rechtbank van Luik van 21 oktober 2022, acht de Raad dit een geheel ongefundeerde kritiek. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing (zoals hierboven weergegeven) blijkt dat de commissaris-generaal zich geenszins heeft beperkt tot het louter vermelden van de conclusies van de vonnissen van de Correctionele rechtbank van Luik van 21 oktober 2022 en van Namen van 21 december 2023 maar wel degelijk tot een uitgebreide individuele analyse is overgegaan en terdege heeft vastgesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige misdrijven en een individuele verantwoordelijkheid voor deze misdrijven draagt.

Verder tracht verzoeker in het verzoekschrift de ernst van de gepleegde feiten en zijn individuele verantwoordelijkheid te minimaliseren door te stellen dat hij “enkel een voorwaardelijke straf” heeft gekregen. Dit verweer is een absolute miskenning van zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid en getuigt bezwaarlijk van schuldinzicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker “enkel tot een voorwaardelijke straf” werd veroordeeld, integendeel. Op 21 oktober 2022 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank van Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van vijf jaar, wegens de verkrachting van een minderjarig meisje boven de veertien jaar oud maar jonger dan zestien jaar. Het minderjarig meisje werd in een appartement door meerdere aanwezigen waaronder verzoeker verkracht. Verzoeker werd tevens ontzet uit zijn rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar. Een jaar later, op 21 december 2023, werd verzoeker een tweede keer definitief veroordeeld voor ernstige feiten waarbij hij opnieuw geweld pleegde op een vrouw, met name zijn ex-vriendin. Hij volgde haar, bracht slagen toe en bedreigde haar met een mes, sloeg haar hoofd tegen de muur van een bushalte en bedreigde haar nieuwe vriend. Bij het plegen van deze gewelddadige activiteiten werd verzoeker bijgestaan door zijn Afghaanse mededaders. De Correctionele rechtbank van Namen veroordeelde verzoeker ditmaal tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar voor de veelheid van feiten, namelijk diefstal van een gsm en portefeuille met doodsb bedreigingen in de nacht van 24 op 25 januari 2023, het toebrengen van slagen en verwondingen aan een minderjarige met ziekte/arbeidsongeschiktheid tot gevolg op 26 januari 2023, het toebrengen van vrijwillige slagen en verwondingen ten aanzien van een minderjarige op 10 januari 2023, het dragen van messen teneinde personen te bedreigen of te verwonden op 27 januari 2023, het mondeling bedreigen met aanslag tegen personen/eigendommen op 27 januari 2023 en het lastigvallen van zijn ex-vriendin in de periode 18 december 2022 – 31 januari 2023.

Verzoeker tracht in het verzoekschrift de ernst van de gepleegde feiten en zijn individuele verantwoordelijkheid nog verder te minimaliseren door te wijzen op zijn beweerd psychologische problemen ten tijde van de feiten. De Raad merkt op dat nergens uit de vonnissen van de Correctionele rechtbank van Luik en Namen blijkt dat verzoeker ten tijde van de gepleegde feiten leed aan een geestesstoornis die zijn onderscheidingsvermogen en/of vermogen tot controle over zijn daden heeft doen verdwijnen of ernstig heeft aangetast. Verzoekers beweerd psychologische toestand werd nergens mee in aanmerking genomen. Integendeel, de Correctionele rechtbank van Luik hield bij het opleggen van de strafmaat rekening met "*la gravité des faits et leur nature*", alsook met de belangrijke psychologische gevolgen voor een slachtoffer dat "*une agression sexuelle sauvage*" door verschillende daders waaronder verzoeker, onderging. Bovendien kon de rechtbank niet om het feit heen dat het ging om een jong kwetsbaar meisje, dat onder invloed was van verdovende middelen. De rechtbank was de mening toegedaan dat slechts één straf, namelijk "*la plus forte de celles applicables*" op verzoeker van toepassing was, en veroordeelde hem tot een gevangenisstraf van vier jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor de helft van de straf voor een periode van vijf jaar. Tevens werd hij ontzet uit zijn rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar. Ook de Correctionele rechtbank van Namen ontwaarde in hoofde van verzoeker "*une intention délictueuse unique et persistante*". Bij het opleggen van de strafmaat hield de rechter rekening met de veelheid aan gepleegde feiten, het herhaaldelijk uitgevoerde geweld zonder rekening te houden met de psychologische en fysieke integriteit van de slachtoffers, zijn gebrek aan schuldinzicht, en het feit dat hij geen respect toonde voor een vrouw die hij als een voorwerp behandelde (vonnis d.d. 21/12/2023, p.10). De rechtbank hield ook rekening met verzoekers eerdere veroordeling voor verkrachting (vonnis d.d. 21/12/2023, p.9). Gezien deze overwegingen achtte de rechtbank geen andere straf dan "*la plus forte*" van toepassing (vonnis d.d. 21/12/2023, p.10), en veroordeelde verzoeker tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar.

Verder verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar de door hem geuite spijt tijdens zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS. Verzoekers beweerd spijt en schuldinzicht overtuigt de Raad geenszins. De Raad merkt samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS weliswaar spijt betoont maar tegelijk de feiten waarvoor hij werd veroordeeld systematisch banaliseert. Inzake de verkrachting van het minderjarig meisje, verklaarde verzoeker dat hij en dat meisje "*een leuke nacht beleefden*" en 's ochtends was het volgens hem nog steeds "*superleuk*". Hij was dan ook gechoqueerd toen ze klacht tegen hem indiende (NPO CGVS, p. 6). Dat verzoeker, in weerwil van de verklaringen van het slachtoffer en alle objectieve vaststellingen die tijdens het strafonderzoek werden gedaan, blijft volhouden dat hij niets fout deed en het meisje loog, is stuitend en geeft blijk van een totaal gebrek aan schuldinzicht. Ook de veelheid van gewelddadige feiten ten aanzien van zijn ex-vriendin waarvoor hij in december 2023 definitief werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker ook deze feiten bagatelliseert. Hij schuift de schuld voor hetgeen is gebeurd opnieuw in de schoenen van anderen (de jonge vrouw die hij naar eigen zeggen nooit zou hebben mishandeld maar die psychisch labiel zou zijn; andere Afghanen die de nieuwe vriend van zijn ex-vriendin slagen zouden hebben toegebracht) (NPO CGVS, p. 6), en trekt het onderzoek dat werd gevoerd in twijfel (NPO CGVS, p. 6, 7). Verzoeker verklaart weliswaar opnieuw erg veel spijt te voelen (NPO CGVS, p. 7), maar laat voorts in het midden wat hij dan betreurt. Ook wat deze feiten betreft, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal (en de rechtbank) vast dat verzoeker niet het minste schuldinzicht vertoont.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn goed gedrag in de gevangenis en zijn re-integratie, verhindert dit geenszins dat verzoeker wordt uitgesloten van internationale bescherming gezien deze elementen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond is voldaan, noch aan verzoekers individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen.

5.2.3. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker ernstige misdrijven heeft gepleegd. De handelingen van verzoeker - met name enerzijds de verkrachting van een minderjarig meisje boven de veertien jaar oud maar jonger dan zestien jaar en anderzijds diefstal, wederrechtelijke vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen, wapendracht en bedreigingen - betreffen ernstige misdrijven. Verzoekers handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Aldus dient overgegaan te worden tot intrekking van de aan de verzoeker op 15 september 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De door verzoeker aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

5.3. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft zij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing een uitgebreid advies gegeven inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan dit advies van de commissaris-generaal in casu echter niet aanvechten. De Raad verwijst te dezen ten overvloede naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende werd gesteld: *“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling”* (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus hoe dan ook niet aanvechtbaar.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, juncto artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar zijn (niet eerder vermelde) problemen in Afghanistan voor hij het land in 2012 verliet, met name hij zou meermaals als kind door de taliban zijn verkracht, en verzoekers omstandig betoog inzake zijn nood aan internationale bescherming wegens zijn verwestering na een jarenlang verblijf en integratie in België, zijn in casu dan ook niet dienstig. Het staat verzoeker vrij om relevante elementen ter staving van zijn actuele vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade voor te leggen in het kader van een volgend beschermingsverzoek.

5.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.5. Gelet op het voorgaande wordt de intrekking van de aan de verzoeker op 15 september 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS